וקסבר חציי ידו כידה. מדלחוקי פלוגתייהו דנפלו לה (ג) תחתיו ותפיר הכי לגית הלל נכסים במזקקן קסבר חציי גסושה ידו כידה ולא יומר הלכך כשמת ותין ליכם כה הלא זיקה ידו גריעת מידה ונכסים במזקקה וגית שמתי פליגי ותמרי גשושה ידו עדיפת מידה וכשמת יד היכם כידה ויחלוקו. וכשכושת בהכושת (דף פג.) גמי פליגי חציי ורבת דקסבר חציי ידו כידה ורבת חמר ידו עדיפת מידה ותמרינן התם נפקת מינה לשומרת יבם: **דידו עדיפת מידה.** ותפילו גית הלל מודו דשקלי יורשי הבעל בנכסים: הכי גרסינן **אלא דידו ואידי דנפלו לה בשהיית שומרת יבם.** יש גרסינן **אלא דידו ואידי דנפלו לה בשהיא שומרת יבם רישא דלא עבד בה מאמר** א**סיפא דעבד בה מאמר** וקסבר רבא מאמר לב"ש עושה ודאי ארוסה וספק נשואה ודאי ארוסה לדחות בצרה וספק נשואה לחלוק בנכסים איתמר משמיה דר' אלעזר כוותית דרבא ואיתמר משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא כוותיה דאביי ומי אמר רבי אלעזר הכי והא אמר רבי אלעזר ג)מאמר לב"ש אינה קונה אלא לדחות בצרה בלבד איפוך ואי בעית אימא לעולם לא תיפוך אמר לך רבי אלעזר כי אמרי אנא דלא סגי לה בגט אלא דבעי נמי חליצה לחלוק בנכסים דלא קני מי אמרי אמר רב פפא דיוקא דמתניתין כוותית דאביי ואע"ג דקשיא מתה דקתני נכסים הנכנסים ויוצאים עמה מאי נכנסין ומאי יוצאין לאו נכנסין לרשות הבעל ויוצאים מרשות הבעל לרשות האב ואע"ג דקשיא מתה אדמפלגי בגופה ולאחר מיתה לפלגו בחייה ולפירות ד)ותו לא מידי: כנסה הרי היא כו': למאי הלכתא א"ר יוסי בר חנינא ה)לומר שמגרשה בגט ומחזירה מגרשה בגט פשיטא סד"א הואיל וכתיב ו)ולקחה לו לאשה ויבמה אמר רחמנא ועדיין יבומי הראשון עליה בחליצה אין בגט לא קמ"ל מחזירה פשיטא סד"א מצוה דרמיא רחמנא עליה ט)עבדה השתא תיקום עליה באיסור אשת אח קמ"ל ואימא הכי נמי אמר קרא ולקחה לו לאשה כיון שלקחה הרי היא כאשתו לכל דבר: ובלבד שתהא כתובתה כו': מ"ט י)אשה הקנו לו מן השמים ך)ואי לית לה מן הראשון תקינו לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה: **מתני'** כ)מצוה בגדול לייבם לא רצה מהלכין על כל האחין לא רצו חוזרין אצל גדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם ם)תלה בקטן עד שיגדיל (פ) או בגדול עד שיבא ממדינת הים או חרש או שוטה אין שומעין לו אלא אומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם. **גמ'** איתמר ביאת קטן וחליצת גדול פליגי בה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי חד אמר ס)ביאת קטן עדיפא וחד אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת קטן עדיפא דהא מצוה בייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול ביאת קטן לאו כלום היא תנן לא רצה מחזירין על כל האחין מאי לאו לא רצה לייבם אלא לחלוץ וקתני מהלכין אצל האחין שמע מינה ביאת קטן עדיפא לא לא רצה לחלוץ ולא לייבם דכוותה גבי האחין לא רצו לחלוץ ולא לייבם אמאי חוזרים אצל הגדול ל)למיכפייה לכפייה לדידהו כיון דמצוה עליה דידיה רמיא לדידיה כייפינן תנן תלה בקטן עד שיגדיל אין שומעין לו ואי ביאת קטן עדיפא אמאי אין שומעין לו נינטר דלמא גדיל ומייבם וליטעמיך ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי נינטר דלמא אתי ס)וחליץ אלא כל ע) שהויי מצוה לא משהינן את

וספק נשואה לחלוק בנכסים. לעיל פ' ד' לחין (דף כט: ושם) גרס רבה גבי מתמר לב"ש ניסוחין עושה או לימוסין עושה התמוך תמצוכתו מסמע דמוכה לתין יורשה: **אע"ג** דקשיא מתה. לרבת ניתת לדוקת לאחר מיתה מהני מתמר לחלוק בנכסים אבל מחייס לא להויא לה ליהי ולתי ולינהו ספק ומ"מ לא נעי ריסא לגוקמי בנעדר הא מתמר למשוס להויא ליהי ולתי אין נרגה לרבת תמכור לכתחלה להכי מוקי לה בגלא עבד בה מתמר לע"ג לרבת לעיל מוכרת לכתחלה משום הלי טעמא משום להויא ליהי ולתי רבת לית ליה הלי סברת. בהלכות פסוקות דרב יוחי גזון פסיק כחבי ס)דרב פפא בתרתה קלי כוותיה והא לגא מצית ס)ציע"ל קג"ס משום לתמוהי: **אשה** הקנו לו מן השמים. ת"ח ומה מרויח בכך היכם כיון דלי לית לה מרחמן תקינו לה רבנן מצי וכ"ת שאם מכר מרחמן נכסיו טרפת מלקוחות ע"פ שיש בני חורין לפני ס"כ תהא קלה בעיניו להוציא (כתובות נה. ושם) ולי מצית למימר דכיון דמרחמן תקינו לה ס"כ טרפת ממעשדי ושם היתה שאם טורפת מהן ומיהו למאי דבעי למימר בס"פ מי שהיה נשוי (כתובות נה. ושם) לי מצית למימר דבני חרי לא טרפת ממעשדי קשה וי"ל דנפקת מינה מס גירשה ומ"ס מצית שלא שלא מת לא גבית מבני חרי לבני:

ובחרש ושוטה. מלא קאמר עד שיתרפא משמע לחפי' תלה לייבם לחלוץ אין שומעין לפי שאין חוששין לותה וה"ה דה"מ למיקט מוכה אחין. **נבי אחין לא רצו לא לייבם ולא לחלוץ אמאי חוזרין כו'.** לחילו לא רצו לייבם תלה לחלוץ ה"מ למיפרך: אמר

מתני' מצוה בגדול לייבם לא רצה מהלכין על כל האחין או ייבם **חוזרין אצל גדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם תלה בקטן עד שיגדיל או בגדול עד שיבא ממדינת הים או חרש או שוטה אין שומעין לו אלא אומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם. גמ'** איתמר ביאת קטן וחליצת גדול פליגי בה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי חד אמר ביאת קטן עדיפא וחד אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת קטן עדיפא דהא מצוה בייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול ביאת קטן לאו כלום היא תנן לא רצה מחזירין על כל האחין מאי לאו לא רצה לייבם אלא לחלוץ וקתני מהלכין אצל האחין שמע מינה ביאת קטן עדיפא לא לא רצה לחלוץ ולא לייבם דכוותה גבי האחין לא רצו לחלוץ ולא לייבם אמאי חוזרים אצל הגדול למיכפייה לכפייה לדידהו כיון דמצוה עליה דידיה רמיא לדידיה כייפינן תנן תלה בקטן עד שיגדיל אין שומעין לו ואי ביאת קטן עדיפא אמאי אין שומעין לו נינטר דלמא גדיל ומייבם וליטעמיך ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי נינטר דלמא אתי וחליץ אלא כל שהויי מצוה לא משהינן את

וקסבר חציי ידו כידה. מדלחוקי פלוגתייהו דנפלו לה תחתיו ותפיר הכי לגית הלל נכסים במזקקן קסבר חציי גסושה ידו כידה ולא יומר הלכך כשמת ותין ליכם כה הלא זיקה ידו גריעת מידה ונכסים במזקקה וגית שמתי פליגי ותמרי גשושה ידו עדיפת מידה וכשמת יד היכם כידה ויחלוקו. וכשכושת בהכושת (דף פג.) גמי פליגי חציי ורבת דקסבר חציי ידו כידה ורבת חמר ידו עדיפת מידה ותמרינן התם נפקת מינה לשומרת יבם: **דידו עדיפת מידה.** ותפילו גית הלל מודו דשקלי יורשי הבעל בנכסים: הכי גרסינן **אלא דידו ואידי דנפלו לה בשהיית שומרת יבם רישא דלא עבד בה מאמר** א**סיפא דעבד בה מאמר** וקסבר רבא מאמר לב"ש עושה ודאי ארוסה וספק נשואה ודאי ארוסה לדחות בצרה וספק נשואה לחלוק בנכסים איתמר משמיה דר' אלעזר כוותית דרבא ואיתמר משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא כוותיה דאביי ומי אמר רבי אלעזר הכי והא אמר רבי אלעזר ג)מאמר לב"ש אינה קונה אלא לדחות בצרה בלבד איפוך ואי בעית אימא לעולם לא תיפוך אמר לך רבי אלעזר כי אמרי אנא דלא סגי לה בגט אלא דבעי נמי חליצה לחלוק בנכסים דלא קני מי אמרי אמר רב פפא דיוקא דמתניתין כוותית דאביי ואע"ג דקשיא מתה דקתני נכסים הנכנסים ויוצאים עמה מאי נכנסין ומאי יוצאין לאו נכנסין לרשות הבעל ויוצאים מרשות הבעל לרשות האב ואע"ג דקשיא מתה אדמפלגי בגופה ולאחר מיתה לפלגו בחייה ולפירות ד)ותו לא מידי: כנסה הרי היא כו': למאי הלכתא א"ר יוסי בר חנינא ה)לומר שמגרשה בגט ומחזירה מגרשה בגט פשיטא סד"א הואיל וכתיב ו)ולקחה לו לאשה ויבמה אמר רחמנא ועדיין יבומי הראשון עליה בחליצה אין בגט לא קמ"ל מחזירה פשיטא סד"א מצוה דרמיא רחמנא עליה ט)עבדה השתא תיקום עליה באיסור אשת אח קמ"ל ואימא הכי נמי אמר קרא ולקחה לו לאשה כיון שלקחה הרי היא כאשתו לכל דבר: ובלבד שתהא כתובתה כו': מ"ט י)אשה הקנו לו מן השמים ך)ואי לית לה מן הראשון תקינו לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה: **מתני'** כ)מצוה בגדול לייבם לא רצה מהלכין על כל האחין או ייבם **חוזרין אצל גדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם תלה בקטן עד שיגדיל או בגדול עד שיבא ממדינת הים או חרש או שוטה אין שומעין לו אלא אומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם. גמ'** איתמר ביאת קטן וחליצת גדול פליגי בה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי חד אמר ס)ביאת קטן עדיפא וחד אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת קטן עדיפא דהא מצוה בייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול ביאת קטן לאו כלום היא תנן לא רצה מחזירין על כל האחין מאי לאו לא רצה לייבם אלא לחלוץ וקתני מהלכין אצל האחין שמע מינה ביאת קטן עדיפא לא לא רצה לחלוץ ולא לייבם דכוותה גבי האחין לא רצו לחלוץ ולא לייבם אמאי חוזרים אצל הגדול ל)למיכפייה לכפייה לדידהו כיון דמצוה עליה דידיה רמיא לדידיה כייפינן תנן תלה בקטן עד שיגדיל אין שומעין לו ואי ביאת קטן עדיפא אמאי אין שומעין לו נינטר דלמא גדיל ומייבם וליטעמיך ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי נינטר דלמא אתי ס)וחליץ אלא כל ע) שהויי מצוה לא משהינן את

גמ' **גופא קטן וחליצת גדול.** גדול רוצה לחלוץ וקטן [ממנו] רוצה לייבם. והאי קטן לאו קטן ממש הוא דקטן לאו בר חליצה וייבום הוא שמא ימלא סריס ואפי' מאן דלית ליה חיים למיעוט וקטן מותר לייבם הכא ודאי סוגיא דשמעתין מוכחת דלאו קטן ממש הוא מדקפריך לקמן תלה בקטן עד שיגדיל ושני ליה שהויי מצוה לן מסהין לאמת בקטן ממש כולהו מודו: **במקום גדול ניחא קטן לאו כלום הוא.** דהא מצוה מגדול רמיא: **אלא לחלוץ וקאני מהלכין על כל האחין.** לולי ייבמה: **ואמאי חוזרין אצל גדול.** לי אמרת בשלמא דכל לן רצה ולו דמתניתין לייבום קאי להכי חוזרין אצל גדול דכיון דכולהו צעו למיחלץ ואיהו נמי צעי למיחלץ תיהו קדיש אלא לי אמרת אפילו מיחלץ לן צעי אמאי חוזרין אצל גדול פשיטא דלמכפייה למיחלץ וכפיין לדידהו ולא נטרת ג"ד כולי האי: **תנ"ה**

מסורת הש"ס

ו) [כתובות פג.], ג) לעיל כט. וש"נ, ד) [מכות עד.], ה) [מכות ו. וש"נ], ו) לעיל ח: יט: כתובות פב., ז) נקמן פה. כתובות פב:, ח) ביצה לו. לעיל כד., ט) [ל"ל ומייבם], י) [נקמן מז:], יא) [תוספ' לזה כתבו תוס' מגילה כט: ד"ה והלכתא], יב) [כתובות פג.], יג) לעיל כט. וש"נ], יד) [מכות עד.], טו) לעיל ח: יט: כתובות פב., טז) ב"מ פה. כתובות פב:, יז) נקמן פה. כתובות פב:, יח) ביצה לו. לעיל כד., יט) [ל"ל ומייבם], כ) [נקמן מז:], כא) [תוספ' לזה כתבו תוס' מגילה כט: ד"ה והלכתא],

תורה אור השלם

1. כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּו וּמֵת אֶחָד מֵהֶם וּבֵן אֵין לוֹ לֹא תִהְיֶה אֵשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר יְבָמָהּ יָבֹא עָלֶיהָ וּלְקָחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וְיִבְּמָהּ:

דברים כה ה

גליון הש"ס

תום' ד"ה אע"ג. דרב **פפא בתראה.** ע' מק' ע"ז נט ע"ב תד"ה מ"פ וכ"מ שם:

הגהות הב"ח

(ה) במשנה עד שיגדל **ובגדול** כ"ל ותיכם לו ממקו: (ו) רש"י ד"ה וקסבר כו' **כשהיא** מתחיו: (ז) ד"ה ולקחה כו' **דקשיא מתה.** לקמן מפרש: **ויוצאין מרשות הבעל.** כשמתה. **תלמא** דנפלו לה תחת בעלה: **לידמיפלגי בגופה.** של קרקע ולאחר מיתה: **ליפלגו בחייה ולפירות.** הולאל טועמת משום דידו כידה: **ותו לא מידי.** אין להסיב על כך דולאי דיקא כוותית וקשיא ליה מתה: **שמגרשה בגט. ולא** בעי חליצה: **ומחזירה.** שם רלה ולא מיתקרא עליה: **ויבמה.** תע"פ שלקחה קרי ליה ויבמה: **ואימא הכי נמי.** אלולה מילתא קאי: **ולקחה לו.** ויבמה מצי למכתב למה לי דכתיב לשם ש"מ הרי היא כאשתו. ויבמה מי לכדרבי בפ"ק (לעיל דף ח.) לשקול לרות ועריות מי לכדרבנן ויבמה בעל כרחה: **תשם הקנו לו.** לייבם: **מן השמים.** ולא שיעבד נכסיו לכתובתה ויכול למוכרן בכל עת שירלה: **ואי לית לה מרחמן.** לליה ליה נכסים: **כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה.** מוהיה הכלול (דניים כה): **לא רלה לו'.** מפרש בגמ': **שלה בקטן.** קטן ממש: **ובגדול.** (ד) שהיה גדול המתים במדינת הים ויש לו אם כאן הגדול המתין שלפניו ובו לומר המתינו לו שהוא גדול ממני שמא ייבם אותה. והכי מוכח בגמ' לקמיה ת"ש ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו ואי ס"ד חליצת גדול עדיפא למאי אין שומעין לו נינטר למא אתי וחליץ אלמא אותו שבמדינת הים גדול המתין שלפניו ואתי ליה מצוה לא משהינן אלא עליך מצוה דשהויי מצוה לא משהינן והכי מפרש בגמרא: **גמ'** **גופא קטן וחליצת גדול.** גדול רוצה לחלוץ וקטן [ממנו] רוצה לייבם. והאי קטן לאו קטן ממש הוא דקטן לאו בר חליצה וייבום הוא שמא ימלא סריס ואפי' מאן דלית ליה חיים למיעוט וקטן מותר לייבם הכא ודאי סוגיא דשמעתין מוכחת דלאו קטן ממש הוא מדקפריך לקמן תלה בקטן עד שיגדיל ושני ליה שהויי מצוה לן מסהין לאמת בקטן ממש כולהו מודו: **במקום גדול ניחא קטן לאו כלום הוא.** דהא מצוה מגדול רמיא: **אלא לחלוץ וקאני מהלכין על כל האחין.** לולי ייבמה: **ואמאי חוזרין אצל גדול.** לי אמרת בשלמא דכל לן רצה ולו דמתניתין לייבום קאי להכי חוזרין אצל גדול דכיון דכולהו צעו למיחלץ ואיהו נמי צעי למיחלץ תיהו קדיש אלא לי אמרת אפילו מיחלץ לן צעי אמאי חוזרין אצל גדול פשיטא דלמכפייה למיחלץ וכפיין לדידהו ולא נטרת ג"ד כולי האי: **תנ"ה**

ונקבר חציי ידו כידה. מדלחוקי פלוגתייהו דנפלו לה תחתיו ותפיר הכי לגית הלל נכסים במזקקן קסבר חציי גסושה ידו כידה ולא יומר הלכך כשמת ותין ליכם כה הלא זיקה ידו גריעת מידה ונכסים במזקקה וגית שמתי פליגי ותמרי גשושה ידו עדיפת מידה וכשמת יד היכם כידה ויחלוקו. וכשכושת בהכושת (דף פג.) גמי פליגי חציי ורבת דקסבר חציי ידו כידה ורבת חמר ידו עדיפת מידה ותמרינן התם נפקת מינה לשומרת יבם: **דידו עדיפת מידה.** ותפילו גית הלל מודו דשקלי יורשי הבעל בנכסים: הכי גרסינן **אלא דידו ואידי דנפלו לה בשהיית שומרת יבם רישא דלא עבד בה מאמר** א**סיפא דעבד בה מאמר** וקסבר רבא מאמר לב"ש עושה ודאי ארוסה וספק נשואה ודאי ארוסה לדחות בצרה וספק נשואה לחלוק בנכסים איתמר משמיה דר' אלעזר כוותית דרבא ואיתמר משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא כוותיה דאביי ומי אמר רבי אלעזר הכי והא אמר רבי אלעזר ג)מאמר לב"ש אינה קונה אלא לדחות בצרה בלבד איפוך ואי בעית אימא לעולם לא תיפוך אמר לך רבי אלעזר כי אמרי אנא דלא סגי לה בגט אלא דבעי נמי חליצה לחלוק בנכסים דלא קני מי אמרי אמר רב פפא דיוקא דמתניתין כוותית דאביי ואע"ג דקשיא מתה דקתני נכסים הנכנסים ויוצאים עמה מאי נכנסין ומאי יוצאין לאו נכנסין לרשות הבעל ויוצאים מרשות הבעל לרשות האב ואע"ג דקשיא מתה אדמפלגי בגופה ולאחר מיתה לפלגו בחייה ולפירות ד)ותו לא מידי: כנסה הרי היא כו': למאי הלכתא א"ר יוסי בר חנינא ה)לומר שמגרשה בגט ומחזירה מגרשה בגט פשיטא סד"א הואיל וכתיב ו)ולקחה לו לאשה ויבמה אמר רחמנא ועדיין יבומי הראשון עליה בחליצה אין בגט לא קמ"ל מחזירה פשיטא סד"א מצוה דרמיא רחמנא עליה ט)עבדה השתא תיקום עליה באיסור אשת אח קמ"ל ואימא הכי נמי אמר קרא ולקחה לו לאשה כיון שלקחה הרי היא כאשתו לכל דבר: ובלבד שתהא כתובתה כו': מ"ט י)אשה הקנו לו מן השמים ך)ואי לית לה מן הראשון תקינו לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה: **מתני'** כ)מצוה בגדול לייבם לא רצה מהלכין על כל האחין או ייבם **חוזרין אצל גדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם תלה בקטן עד שיגדיל או בגדול עד שיבא ממדינת הים או חרש או שוטה אין שומעין לו אלא אומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם. גמ'** איתמר ביאת קטן וחליצת גדול פליגי בה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי חד אמר ס)ביאת קטן עדיפא וחד אמר חליצת גדול עדיפא מאן דאמר ביאת קטן עדיפא דהא מצוה בייבום ומאן דאמר חליצת גדול עדיפא במקום גדול ביאת קטן לאו כלום היא תנן לא רצה מחזירין על כל האחין מאי לאו לא רצה לייבם אלא לחלוץ וקתני מהלכין אצל האחין שמע מינה ביאת קטן עדיפא לא לא רצה לחלוץ ולא לייבם דכוותה גבי האחין לא רצו לחלוץ ולא לייבם אמאי חוזרים אצל הגדול ל)למיכפייה לכפייה לדידהו כיון דמצוה עליה דידיה רמיא לדידיה כייפינן תנן תלה בקטן עד שיגדיל אין שומעין לו ואי ביאת קטן עדיפא אמאי אין שומעין לו נינטר דלמא גדיל ומייבם וליטעמיך ובגדול עד שיבא ממדינת הים אין שומעין לו אמאי נינטר דלמא אתי ס)וחליץ אלא כל ע) שהויי מצוה לא משהינן את

גמ' **גופא קטן וחליצת גדול.** גדול רוצה לחלוץ וקטן [ממנו] רוצה לייבם. והאי קטן לאו קטן ממש הוא דקטן לאו בר חליצה וייבום הוא שמא ימלא סריס ואפי' מאן דלית ליה חיים למיעוט וקטן מותר לייבם הכא ודאי סוגיא דשמעתין מוכחת דלאו קטן ממש הוא מדקפריך לקמן תלה בקטן עד שיגדיל ושני ליה שהויי מצוה לן מסהין לאמת בקטן ממש כולהו מודו: **במקום גדול ניחא קטן לאו כלום הוא.** דהא מצוה מגדול רמיא: **אלא לחלוץ וקאני מהלכין על כל האחין.** לולי ייבמה: **ואמאי חוזרין אצל גדול.** לי אמרת בשלמא דכל לן רצה ולו דמתניתין לייבום קאי להכי חוזרין אצל גדול דכיון דכולהו צעו למיחלץ ואיהו נמי צעי למיחלץ תיהו קדיש אלא לי אמרת אפילו מיחלץ לן צעי אמאי חוזרין אצל גדול פשיטא דלמכפייה למיחלץ וכפיין לדידהו ולא נטרת ג"ד כולי האי: **תנ"ה**

מוסף רש"י

שייך לעמוד קודם. **הבן מת ראשון.** בנכלל הבית עליו ועל מבני קלי, שיורשי יעקב, כגון בני יעקב שמעון ולוי ממי לראובן או לפילו מעון ופולע בני לראובן אגם הם יורשי יעקב, לומרים הבן מת לראובן ליהיו לראובן ומכח מת לראובן קלקוב בלא כלום בנכסי יורשי הבעל שהם בני יעקב, ולענין נפל הבית עליו ועל מוריעין שייך למיתני יורשי מוריעין לומרים הבן מת לראובן (שם). **וב"ה** אומרים נכסים בחזקתן. בחזקת יורשי הלא, שהרי הם יורשים ולפי שיעקב או מלכותן ומכוחזקין דמו שהרי יעקב מוחזק בנכסיו היה ולפי בתים מכחו ועכל חוב קפק ולפן קפק מוציא מידי ולפי (שם). **שטר העומד לגבות בגבוי דמי.** מי שיש לו שטר חוב על חביריו ומיעבד לו בו נכסיו, מוחזק בעל השטר בנכסים יומר מן הלוה (סוטה כה.) ומביריהו ולפי שחבי (רשב"ם ב"ב קנז:). **מתו בעליהן עד שלא שתו.** לכל הפחות שבעולם קלי, שקיימו לבן בעליהן ונפטרו ולא ספיקן להפקיעה עד שמת (כתובות פא. וכע"ז סוטה כד.). **ואינן שותות.** דבעיון וכפיל פלים לפי מעמו (שם ושם). **או שותות או לא נוטלות** כתובתן. כלומר מתוך שלא שותות לא נוטלות כתובה (סוטה שם). **ספק זנאי.** והספקים כתובתה (כתובות שם). **ומוציא** מידי ודאי. מידי יורשי הבעל שהן ולפי בירושה (שם). **כגבורי דמי.** וכיון מוחזקת בנכסיה יומר מהן ומין כלן מוליא מידי ולפי (שם) והלכך כיון דנכסי בירושתה קיימי הוו להו יורשי הבעל תובעין ומכוליא מהכהן עליו הלקיה ועליהן להביא לקיה שזינתה בקמיהם זו ונפלים כתובתה (סוטה כה. וכע"ז לעמוד קודם).

וקסבר אביי ידו כידה. לפיך כשמת ונפלה לפני יבם ומתה עד שלא נתייבמה, יורשיה ויורשי הבעל שניהם בחיים ליהם, זה מכח אמותו וזה מכח אחיו, לפיו שאפי תלוקה עדיפא ולפיו הלל מזקה מד א מיי' פ"ג מהלכות נחלות הלכה ז טוש"ע אה"ע סימן קמ סעיף ה: **מה ב** מיי' פ"ל מהל' יבום הלכה טו סמג עשין לה טוש"ע שם סימן קמה סעיף ד: **מו ג** מיי' פכ"ג מהל' מיאות הלכה יד סמג עה טוש"ע סעיף ח וסעיף ט בהגה"ה: **מז ד** מיי' פ"ג מהלכו' יבום הלכה ו סמג עשין לה טוש"ע שם סימן קמה סעיף ה: **מח ה** מיי' שם הל' ח טוש"ע שם סעיף ה: **מט ו** מיי' שם הל' יג טוש"ע שם סעיף ו: **נ ז** מיי' שם הלכה ז טוש"ע שם סעיף ד:

תוספות ישנים

כתובה לגבות מחייס: **וקסבר חציי ידו כידה.** ובהלכות פסוקות דרב יהודאי פסק כאביי ולא נמנו ביע"ל קג"ס משום דאמרי' בתרתי סברי כוותיה וע"ל (פסוק כוותיה: **א) אומר** הסבר דהא דקאמר אשה הקנו לו מן השמים זהו ליתן טעם למה אין לה שמי כתובות אחת מהיכם שהיא יבמתו ואין אשה בלא כתובה ואפילו מבעלה הרשאון שנשתעבדו לה נכסיו. ומצני [לפסק] הקנו לו מן השמים בלא כתובה ואין לה כי אם כתובה לחשונה ואי ליתא לה מרחמן אף הכתובה לחשונה תקנו לה וכו' שלא תהא קלה בעיניו וכרבה יש מירוצים ותמוקים: **ובגדול** עד שיבא ממדינת הים. פי' שיש גדול ממנו במדה"ש ואומר לו להמתין ואין שומעין לו משום דאית ליה שהות עומד לפניו מוטלת עליו המצוה וכן משמע בגמ': **נינטר** דלמא אתי ואין להקשות לפי' לדידיה תקני דלמא אתי ומייבם דהא כ"ע מודיס דשיעת גדול עדיפא לפיכך למימר שמשמעו ממנו שלא היה רוצה לייבם: